1 Azs 138/2004-50

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci **žalobce: S. K.**, zastoupeného Mgr. Jekatěrinou Sochorovou, advokátkou se sídlem Dlouhá 16, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 1. 2003, č. j. OAM-149/VL-10-19-2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2003, č. j. 24 Az 258/2003-23,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky Mgr. Jekatěriny Sochorové **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 3. 2. 2003 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2003, jímž byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a jímž mu nebyl udělen azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 tohoto zákona. Zároveň žalovaný vyslovil, že na žalobce se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 25. 11. 2003; v řízení před správním orgánem neshledal žádné vady a přisvědčil žalovanému i v posouzení důvodu, pro nějž byla žalobcova žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Výroky o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a o nevyslovení překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona přitom soud zhodnotil jako nadbytečné.

Dne 15. 3. 2004 podal žalobce (stěžovatel) proti tomuto rozsudku kasační stížnost. Uvedl zde, že důvodem pro podání kasační stížnosti jsou zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a) – d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konstatoval, že Krajský soud v Ostravě posoudil jeho věc v rozporu s „platným právním řádem“ a že vůbec všechny orgány dosud rozhodující v řízení o udělení azylu pochybily; jinak však svá tvrzení neupřesnil. Navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení; dále požádal o „odklad vykonatelnosti“ napadeného rozhodnutí, o ustanovení zástupce z řad advokátů, o osvobození od soudních poplatků a o tlumočníka do ukrajinského jazyka.

Usnesením ze dne 7. 4. 2004 ustanovil Krajský soud v Ostravě stěžovateli zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti advokátku Mgr. Jekatěrinu Sochorovou; usnesením ze dne

13. 4. 2004 pak stěžovatele prostřednictvím jeho zástupkyně vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení odstranil vady kasační stížnosti tak, že uvede, z jakých důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či k jakým vadám řízení před soudem podle jeho názoru došlo.

Podáním ze dne 20. 5. 2004 sdělila ustanovená advokátka soudu, že studiem spisu nezjistila žádné okolnosti odůvodňující podání kasační stížnosti; stěžovatel s ní přitom přes její úsilí nekomunikuje, a ani od něj tedy neobdržela žádné pokyny pro další postup. Není proto možno kasační stížnost doplnit; jelikož však z celého průběhu řízení vyplývá vůle stěžovatele pokračovat v řízení, advokátka se s podanou kasační stížností ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji. Žádost o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí vyložil jako žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; ta se však s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti stala bezpředmětnou, a Nejvyšší správní soud o ní proto samostatně nerozhodoval.

Stěžovatelova kasační stížnost postrádala konkretizaci důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., tedy jednu z náležitostí podle § 106 odst. 1 s. ř. s. Pouhý poukaz na zákonné ustanovení či jeho citace nejsou důvodem kasační stížnosti – tzv. stížním bodem: ten totiž musí obsahovat vylíčení skutkových či právních důvodů, pro něž má stěžovatel napadené rozhodnutí za nezákonné. Soud proto stěžovatele vyzval k doplnění chybějící náležitosti a současně jej v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. poučil o tom, že nebude-li kasační stížnost takto doplněna, bude odmítnuta. Stěžovatelova zástupkyně se pokoušela podle vlastního sdělení se svým klientem komunikovat, ovšem bez úspěchu, a kasační stížnost tak nebylo možno doplnit o požadovanou náležitost. V řízení o kasační stížnosti není možno pro tento nedostatek pokračovat, neboť Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Projevuje se zde zásada dispoziční: je na stěžovateli, aby svou kasační stížností určil meze přezkumu. Neučiní-li tak, kasační soud nemá, na základě čeho by přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu. Neobsahuje-li kasační stížnost žádný důvod, který by ji činil způsobilou k věcnému projednání, nestíhá Nejvyšší správní soud ani nutnost přezkumu z úřední povinnosti, již mu ukládá posledně citované ustanovení.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 106 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupkyni, která byla stěžovateli ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal stěžovatelově zástupkyni v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 1000 Kč za jeden úkon právní služby a 75 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu